

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Svend Høgsbro*): Interessen ved denne Sags Genoptagelse knytter sig ikke til Forhandlingen i dette Ting, i alt Fald ikke til dette Tings Stilling dertil, thi den er kendt. Tinget har jo forlængst i de to foregaaende Samlinger taget sit Standpunkt til denne Sag og har med overvejende Flertal vedtaget Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Interessen knytter sig derfor til det andet Tings og den høje Regerings Stilling, thi det er disse Lovgivningsfaktorer som hidtil have stillet sig afvisende over for dette Forslag og i det hele over for den Ordning af det foreliggende Forhold, som vi her i Tinget gennem vor Tilslutning til dette Forslag har tilkendegivet, at vi maa anse som *Hovedsagen*. Folketingets Standpunkt er jo nemlig ikke dette, at det Forslag her foreligger, paa nogen Maade er at betragte som et Ultimatum, det er kun et Udtryk for, at man er villig til at gaa ind paa denne Ordning, men det er sagt tydeligt nok baade i Udvalgsbetænkninger og fra min Side som Ordfører, at vi ogsaa ere fuldt villige til at gaa meget vidt i Indrømmelser til den anden Side, naar kun det, vi maa anse for *Hovedsagen*, fastholdes, nemlig, at vi blive fri for Politiets Kontrol, Sanktion og alt, hvad dertil hører. Under denne Sagens Stilling skal jeg i Øjeblikket indskrænke mig til at fremhæve et Par Momenter, som ere komne til, siden vi sidst forhandlede denne Sag i Fjor. Det kom stærkt frem under Forhandlingen — det var for øvrigt mig selv, der fremdrog det — at man i Norge var beskæftiget med det samme Forhold, og at der endog i Trontalen var bebudet et Lovforslag derom fra den norske Regerings Side til det i Fjor sammentraadte Storting. Jeg fremdrog det Indhold, dette Lovforslag havde, og drog en Sammenligning mellem det og Forslaget her, en Sammenligning, som efter min Mening i høj Grad styrkede vort Forslag. Fra anden Side, dels fra den høje Regerings Side, dels fra Landstingets Ordførers Side, da Sagen kom derop, benyttede man denne Kendsgerning fra Norge paa en anden Maade, nemlig som en Grund til at lægge Sagen hen indtil videre. Ordføreren for det daværende Flertal i Landstinget udtalte: Lad os i alt Fald kun vente denne ene Samling og se, hvad der kommer ud af det i Norge. Med dette for Øje vil jeg oplyse, efter hvad der er mig meddelt af Rigsadvokat Getz, at dette Forslag slet ikke kom til Behandling i Stortinget i Fjor. Altsaa er

den Forudsætning, under hvilken man i Fjor ønskede at lægge denne Sag hen for at afvente Begivenhederne deroppe, bristet. Jeg gaar jo ud fra, som givet, at man ikke vil benytte dette mod vore Bestræbelser ved her at sige: Der kan man se, oppe i Norge ønsker man ingen Forandring; thi det vilde jo være helt hen i Vejret, da Situationen i Norge er stik modsat den i Danmark. Her have vi Kontrollen med hele det Væsen, og i Norge har man den ikke. Saa naar de ikke vil forandre det i Norge, tyder det paa, at man der er tilfreds med den Tilstand, man har, og det styrker netop ogsaa vore Bestræbelser for at komme bort fra den Tilstand, vi have. Et andet Moment, jeg vil fremdrage, ogsaa fra Norge, er, at den Statistik fra Overlæge Koren i Kristiania, som jeg, ifølge underhaands Meddelelser til mig, gav Oplysning om under Sagens Behandling i Fjor, nu foreligger officielt, og jeg tager vist ikke fejl i, at den ogsaa er omdelt her til os. Den viser, at endskønt de i Kristiania ingen Kontrol have med Prostitutionen, og endskønt de ikke have de prohibitive Foranstaltninger, som vi bekæmpe hernede, er dog Sundhedstilstanden deroppe paa det her foreliggende Omraade bedre end hos os. Ja, det var disse Momenter, jeg vilde nævne. Maaske jeg dog endnu, i det Haab, at man ikke vil misforstaa mig, maa henvise til, hvad vi vist i de forløbne Maaneder alle have fulgt med Interesse, nemlig Sternberg-Affæren i Berlin. Jeg haaber ikke at blive misforstaaet, som om jeg derved vilde kaste nogen Mistanke paa vort Polit i Byen for at lide under en saadan Demoralisation, som under denne Affære har vist sig at raade i Politiet i Berlin, men det har dog ikke kunnet være anderledes, end at den Raaddenskab, som der blev afsløret for Alverdens Øjne har maattet genkalde i vor Erindring, hvad vi, om end i mindre Maalestok, have oplevet af lignende Art her i Landet. Naar vi se hen til, hvad der er blevet oplyst virkelig at være passeret her i Landet, kan det vel bevæge os til ikke at standse vore Bestræbelser for at faa denne Sag ordnet paa den Maade, vi her have foreslaaet. Jeg vil i denne Forbindelse ogsaa nævne, at vi siden sidst have haft et Tilfælde til af Selvmord paa Grund af Frygt for Sædelighedspolitiet. Hvorvidt denne Frygt har været grundet, skal jeg ikke komme ind paa, lige saa lidt som paa den paagældende Kvindes Fortid eller daværende Nutid, nok er det, hun tog Livet af sig i selve den Kælder, hvor Sædelig-